

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **P. V. N.**, zast. JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem se sídlem v Ostravě, Škroupova 1114/4 proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. června 2014, č. j. MV-104911-7/SO-2011, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 18. června 2014, č. j. MV-104911-7/SO-2011, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců, pracoviště Hradec Králové, ze dne 2. srpna 2011, č. j. OAM-30969-16/DP-2011, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení .**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16.342,- Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce JUDr. Radka Hudečka.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví zamítla žalovaná odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. srpna 2011, č. j. OAM-30969-16/DP-2011 (dále „správní orgán I. stupně“),

kterým byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále „zákon o pobytu cizinců“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání (osoba samostatně výdělečně činná), neboť byla zjištěna závažná překážka pobytu cizince na území spočívající v tom, že cizinec nepodnikal a tím neplnil účel pobytu. Současně rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Žalobce se žalobou ze dne 17. 7. 2014 domáhá přezkoumání uvedeného rozhodnutí žalované podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

[3] Rozhodnutí žalované označil za nesrozumitelné, nepřezkoumatelné a nezákonné z těchto důvodů: správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o prodloužení platnosti doby pobytu na území České republiky, ačkoli zákon o pobytu cizinců tímto způsobem o žádosti rozhodnout neumožňuje. Pokud žalovaná následně zamítl jeho odvolání a potvrdila prvostupňové rozhodnutí ve výše uvedeném znění, učinila své rozhodnutí nepřezkoumatelným. Namítl, že výroková část správního rozhodnutí je schopna zasáhnout do jeho práv a povinností, a proto jen řádně formulovaný výrok, který nelze zaměnit, je nezastupitelnou částí rozhodnutí. Žalovaná tím, že své odůvodnění opřela o ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, v zásadě změnila výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ten ve svém rozhodnutí ve výrokové části uvedl, že „**cizinec nepodnikal a tím neplnil účel pobytu**“. Neplnění účelu pobytu jako důvod pro zrušení víza k pobytu nad 90 dní je však obsaženo v ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nicméně jak ve výroku, tak rovněž v odůvodnění napadeného rozhodnutí, opřela své úvahy o ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož „**ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza**“. Tuto skutečnost však správní orgán I. stupně ve svém výroku neuvedl.

[4] Poukázal na skutečnost, že na území České republiky pobývá legálně, přičemž naposledy na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (výkon činnosti osoby samostatně výdělečně činné) a to v období od 1. 10. 2009 do 31. 8. 2010. Z výpisu z živnostenského rejstříku rozhodně **nevyplývá, že by žalobce někdy výkon této činnosti přerušil, event. že by mu bylo podnikání pozastaveno**. Pokud byly v rozhodném období platby na pojistné hrazeny ze strany dalšího subjektu, pak to samo o sobě nedokládá, že žalobce nepodnikal a neplatil pojistné.

[5] V závěru žaloby odkázal na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy považoval za zcela nedostatečné, jakým způsobem se žalovaná vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Zdůraznil, že nebyla zohledněna délka doby jeho legálního pobytu na území České republiky, jeho podnikatelské aktivity, společenské, kulturní a přátelské vazby, které si za ta léta vytvořil. Z rozhodnutí není zjevné, na základě jakých důvodů považovala žalovaná jeho dopad do osobní sféry žalobce za přiměřený. Z vytýkaných důvodů požadoval obě rozhodnutí správních orgánů zrušit, věc jim vrátit k dalšímu řízení a zavázat žalovanou k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení.

[6] Žalovaná ve věcném vyjádření k žalobě ze dne 2. září 2014 zopakovala žalobní námitky, které zcela korespondují námitkám odvolacím, a proto plně odkázala na obsah odůvodnění svého rozhodnutí. Připomněla, že právní řád České republiky

nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, jak explicitně judikoval Ústavní soud České republiky ve svém usnesení ze dne 9. 6. 2004, č. j. III. ÚS 260/04. Způsob, kterým se vypořádala s kritérii uvedenými v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců (posouzení přiměřenosti dopadu negativního rozhodnutí do osobní sféry cizince), považovala za zcela dostatečný. Trvala proto na zamítnutí rozhodnutí.

[7] V replice ze dne 10. 10. 2014 žalobce připomněl, že na území České republiky podniká od roku 2009, vytvořil si zda společenské, sociální a kulturní vazby, přičemž se za celou dobu svého pobytu nedostal do konfliktu se zákonem a nedopustil se žádného protiprávního jednání. Opět upozornil na nedostatečný způsob, jakým se žalovaná vypořádala s dopadem negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce tak, jak jí ukládá ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. V ostatním na žalobě setrval.

II. Skutková zjištění

[8] Krajský soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání a to v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., za prezumovaného souhlasu obou účastníků. Ze správního spisu následně ověřil tento skutkový stav věci.

[9] Dne 19. 4. 2011 žalobce požádal na oficiálním formuláři „o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu“. K žádosti připojil potvrzení Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 13. 4. 2011 o neexistenci daňových nedoplatků, potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice ze dne 23. 3. 2011 (dále jen „OSSZ Pardubice“) z něhož se podává, že žalobce jako fyzická osoba zahájil svoji činnost k 1. 10. 2009 a nemá k datu vydání potvrzení žádný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Doložil přehled o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2010, z něhož vyplývá daňový základ ve výši 24.615,-Kč. Dále předložil kopii přiznání k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 a platební výměr vyhotovený Finančním úřadem v Pardubicích dne 28. 4. 2011 na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2010. Připojil potvrzení o zajištění ubytování, negativní výpis z evidence rejstříku trestů zpracovaný dne 19. 4. 2011, výpis z živnostenského rejstříku ze dne 21. 5. 2009 (předmět podnikání je výroba, obchod a služby). Konečně doložil potvrzení o pojištění týkající se komplexní zdravotní péče cizinců.

[10] Správní orgán I. stupně vyzval žalobce dne 6. 6. 2011 k odstranění vad žádosti, které se týkaly výlučně otázky ubytování, resp. nezbytnosti úředně ověřeného podpisu osoby, která udělila cizinci souhlas s ubytováním. Tento nedostatek žalobce odstranil. Dále správní orgán I. stupně učinil dne 4. 5. 2011 dotaz na OSSZ Pardubice s tím, „kdy uvedený cizinec zahájil samostatnou výdělečnou činnost (dále jen „SVČ“) na území ČR, všechna ukončení a znovuzahájení SVČ od počátku provozování živnosti (výpis činnosti). Dále pokud je to možné, listinu přehled pohledávek, předpisů a plateb za celé období provozování živnosti ke dni doručení této žádosti, tedy doklad, ze kterého bude zřejmé, kdy cizinec vykonával SVČ a zda nemá splatné nedoplatky na pojistném a sociálním zabezpečení.“ OSSZ Pardubice v odpovědi ze dne 10. 5. 2011 uvedla, že žalobce **„vykonává samostatnou výdělečnou činnost od 1. října 2009 dosud. V období od 1. října 2009 do 31. srpna 2010 je výkon SVČ považován za vedlejší z důvodu výkonu zaměstnání.** K datu 10. května 2011 neeviduje Okresní správa sociálního zabezpečení Pardubice žádný dluh.“

Této souhrnné informaci poté odpovídal obsah připojených listin, kdy na

jedné z fotokopií listin zaslaných OSSZ Pardubice je uvedeno, že **v době od 1. 1. 2009 do 31. 8. 2010** je výkon činnosti OSVČ považován za výkon vedlejší činnosti z důvodu výkonu zaměstnání.

[11] Správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, které posléze s datem 2. 8. 2011 vydal a podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítnul žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání (osoba samostatně výdělečně činná), neboť **byla zjištěna závažná překážka** pobytu cizince na území spočívající v tom, že **cizinec nepodnikal a tím neplnil účel pobytu**. Zdůraznil, že žalobce v rozhodném období jedenáct měsíců nepodnikal, tudíž neplnil účel pobytu. V tomto období byla činnost osoby samostatně výdělečně činné považována za vedlejší z důvodu výkonu zaměstnání. Důsledky rozhodnutí považoval za přiměřené, k narušení rodinných vazeb nedojde, když ověřil, že žalobce pobývá na území republiky sám, manželka a jejich dvě děti žijí v domovském státě žalobce.

[12] V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítl tytéž skutečnosti, které posléze učinil žalobními body, tedy skutečnosti v tomto odůvodnění uvedené v části I., bod [3] až [5]. Zdůraznil, že správní orgán doručil žalobci výzvu k odstranění nedostatků žádosti pouze ve směru podkladů týkajících se ubytování. Tento nedostatek žalobce odstranil, a proto se důvodně domníval, že prodloužení doby pobytu již ničeho nebrání. Pokud měl správní orgán další pochybnosti o výkonu jeho pracovní činnosti, měl žalobce vyzvat k objasnění i v tomto směru. Závěrem vyslovil pochybnost o správnosti poučení účastníka řízení o možnosti podat si odvolání. Podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 7. 10. 2011 doplnil žalobce své odvolání o stanovisko OSSZ Pardubice ze dne 12. 9. 2011. Fakticky se jednalo o podání obsahově shodné s podáním OSSZ ze dne 10. 5. 2011 (viz část II., bod [11]). Navíc byla doplněna informace o bezdlužnosti žalobce ke dni 12. 9. 2011.

[13] O odvolání žalobce rozhodla žalovaná dne 18. 6. 2014, jak je již shora uvedeno. Zopakovala podstatné argumenty uvedené v odvolání, odkázala na zjištění učiněná správním orgánem I. stupně, okolnosti projednávané věci a podklady, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel. Zdůraznila, že žalobce dle potvrzení OSSZ Pardubice v období od 1. 10. 2009 do 31. 8. 2010 nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, neplnil tak účel pobytu. V tomto byla shledána jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Odkázala na ust. § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, kdy z okolností případu dovodila, že v případě žalobce byla zjištěna jiná závažná překážka pro jeho pobyt na území, když přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Překážku pobytu spatřovala žalovaná v tom, že žalobce byl po celou dobu povoleného pobytu povinen plnit účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, tedy v konkrétním případě to bylo povolení k podnikání. Tento účel žalobce neplnil, a proto je tato skutečnost obligatorním důvodem pro neprodloužení platnosti dříve uděleného povolení. Na podporu svého závěru odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81.

[14] Dále na straně čtvrté svého rozhodnutí žalovaná uvedla, že má za prokázané, že žalobce v období od 1. 10. 2009 do 31. 8. 2010 **nebyl přihlášen na OSSZ jako osoba samostatně výdělečně činná**. Rozebrala **důsledky přerušení či pozastavení** výkonu samostatné výdělečné činnosti, které mimo jiné spočívají v tom, že osoba samostatně výdělečně činná není povinna odvádět pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, neboť není účastná důchodového pojištění dle § 10 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění platných předpisů (dále „zákon o důchodovém pojištění“). K námitce o nesprávné aplikaci zákonného ustanovení ve výrokové části rozhodnutí uvedla, že § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze aplikovat pouze v případech, ve kterých **účastník řízení účel pobytu neplnil v době podání žádosti a neplní jej ani v době rozhodování správního orgánu**. Namítané ustanovení nebylo dle žalované možno použít, neboť žalobce v době rozhodnutí již tento účel plnil. Proto bylo použito ust. § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j). Přijatý závěr nemohla ovlivnit ani ta skutečnost, že **žalobce se do evidence osob samostatně výdělečně činných dodatečně přihlásil**.

[15] Námitku o nedostatečných úvahách ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy posouzení přiměřenosti dopadu negativního rozhodnutí do osobní a rodinné sféry žalobce, považovala žalovaná za odůvodněnou dostatečným způsobem. Stejně tak neshledala nedostatky mířící do nedostatečného poučení o opravném prostředku, když poučení obsahovalo veškeré náležitosti požadované ust. § 68 odst. 5 správního řádu.

[16] Připustila, že zákon o pobytu cizinců skutečně v případě žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu neposkytuje možnost „žádost zamítnout“, neboť je koncipován legislativci tak, že v případě nesplnění podmínek lze povolení toliko „neprodloužit“. Z logiky výroku správního orgánu I. stupně je nicméně zjevné, že se jedná o negativní rozhodnutí o žádosti, fakticky je možno nepřesný výrok považovat za zřejmou nesprávnost, která žádným způsobem samotný výsledek rozhodnutí ovlivnit nemohla. Z rozhodnutí nevyplývá žádná pochybnost o tom, jakým způsobem bylo o žádosti žalobce rozhodnuto. Jeho námitka je projevem striktního a do krajnosti dovedeného textualismu. V tomto směru odkázala žalovaná na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2010, č. j. 10 Ca 231/2009-45, který správnost jí vyřčených úvah potvrdil.

[17] Upozornila, že dle informace OSSZ Pardubice žalobce neplatí zálohy na důchodové pojištění včas, dne 12. 11. 2013 bylo zahájeno vymáhání pojistného za rok 2012. Žalobce rovněž nepodal přehled o příjmech a výdajích osoby samostatně výdělečně činné za rok 2013.

III. Právní úprava a stanovisko krajského soudu

[18] Na projednávaný případ je namístě aplikovat níže konkretizovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Podle § 44a odst. 3, věta druhá zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují obdobně ustanovení § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a § 47 tohoto zákona.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení a zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle ust. § 37 odst. 1, písm. b) zákona o azylu ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

V ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců se uvádí, že ministerstvo dlouhodobé vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území .

Podle ust. § 9 odst. 6 písm. a) zákona o důchodovém pojištění samostatná výdělečná činnost se považuje za vedlejší samostatnou výdělečnou činnost, pokud osoba samostatně výdělečně činná v kalendářním roce vykonávala zaměstnání (odstavec 8 věta první).

[19] Ze shromážděných důkazů lze ověřit, že žalobce na území České republiky pobýval v době minulé legálně, a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu činnosti osoby samostatně výdělečně činné. Ve lhůtě uvedené v ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uplatnil včasnou žádost o prodloužení doby tohoto pobytu za stejným účelem. Doložil zákonem požadované podklady, přičemž správní orgán I. stupně vyžádal po žalobci jejich doplnění toliko ve smyslu dílčího nedostatku týkajícího se otázky zajištění bydlení. Výsledkem hodnotícího procesu bylo zamítavé rozhodnutí, které prvostupňový správní orgán opřel o ust. § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť dospěl k závěru, že žalobce nepodnikal, a tím neplnil účel pobytu. Žalovaná následně rozhodnutí bez výhrad potvrdila.

[20] Žalobce sporoval správnost a zákonnost rozhodnutí žalované, přičemž jeho námitky lze shrnout do třech okruhů: a) nesprávné posouzení všech okolností případu, neboť žalobce v době rozhodné podnikal, činnost osoby samostatně výdělečně činné nepřerušil ani nepozastavil; b) nesprávné použití zákonného ustanovení ve výroku, které je v rozporu s odůvodněním (odkaz na ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o azylu namísto ust. § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona); c) nedostatečné odůvodnění přiměřenosti negativního rozhodnutí do osobní a rodinné sféry žalobce tak, jak vyžaduje ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

[21] K námitce pod písmenem a) lze uvést, že důkazy, ze kterých žalovaná vycházela, poskytují informaci toliko v tom směru, že žalobce v rozhodném období (až do konce srpna 2010) zřejmě vykonával zaměstnání, přičemž byl současně nadále evidován jako osoba samostatně výdělečně činná. Z potvrzení OSSZ Pardubice jasně vyplývá, že do srpna 2010 byl výkon činnosti osoby samostatně výdělečně činné hodnocen jako činnost vedlejší z důvodu výkonu zaměstnání. Ve spise nejsou obsaženy žádné důkazy, které by svědčily o tom, že žalobce výkon činnosti osoby samostatně výdělečně činné přerušil či pozastavil, jak ve svém rozhodnutí na straně čtvrté konstatuje žalovaná. Z daňového přiznání za rok 2010

vyplývá, že žalobce svoji povinnost splnil a podal jako osoba samostatně výdělečně činná daňové přiznání. V dané situaci není namístě zabývat se výší přiznaných příjmů a následných dopadů, jaký vliv by tato výše měla na rozhodnutí správního orgánu, pokud by tento nezpochybnil samotné podnikání žalobce. Jisté však je, že žalobce v rozhodném období jak pracoval, tak podnikal. Není ovšem vůbec jasné, zda-li tak činil souběžně, neboť dosavadní stav dokazování jednoznačnou odpověď nedává. V rozhodnutí žalované tak absentuje vyřešení základní otázky – jakým způsobem nahlízet na chování žalobce, který byl zřejmě zaměstnán a souběžně podnikal. Jakým způsobem, pokud by se tyto okolnosti ukázaly býti pravdivými, by žalovaná na žádost žalobce o prodloužení doby pobytu po vyřešení této otázky pohlížela. Každopádně z dosud shromážděných důkazů se zatím jasně podává, že žalobce výkon činnosti osoby samostatně výdělečně činné o své vůli nepozastavil ani nepřerušil, jak dovodila žalovaná.

[22] Shromážděným důkazům proto neodpovídá „zjištění“ žalované uvedené v prvním odstavci na straně čtvrté přezkoumávaného rozhodnutí, kde žalovaná výslovně uvádí, že účastník řízení v období od 1. 10. 2009 do 31. 8. 2010 **nebyl přihlášen** na okresní správě sociálního zabezpečení jako osoba samostatně výdělečně činná. Z potvrzení OSSZ Pardubice ze dne 10. 5. 2011 však vyplývá, že žalobce **„vykonává samostatnou výdělečnou činnost od 1. října 2009 dosud. V období od 1. října 2009 do 31. srpna 2010 je výkon SVČ považován za vedlejší z důvodu výkonu zaměstnání.“** Správní orgány se problémem inzerovaného souběhu zaměstnání a výkonu činnosti osoby samostatně výdělečně činné vůbec nezabývaly, nezjistily skutečný stav věci a této, dle přesvědčení krajského soudu, zásadní okolnosti, ve svých rozhodnutích nevěnovaly žádnou pozornost. Toliko stroze konstatovaly, že žalobce nebyl přihlášen na OSSZ jako osoba samostatně výdělečně činná a nepodnikal, ačkoli tyto závěry ze shromážděných důkazů nevyplývají. Z rozhodnutí nelze seznat úvahy, jakým způsobem by správní orgány nahlížely na fakticky zjištěný souběh výkonu zaměstnání a činnosti osoby samostatně výdělečně činné. Neobjasnily, zda-li je takový souběh dle platné právní úpravy vůbec možný či nikoli, jakým způsobem ovlivní zjištění takového souběhu úvahy správních orgánů ve vztahu k žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu apod. Závěry žalované neodpovídají zjištěnému skutkovému stavu věci, rozhodnutí je s přihlédnutím ke shromážděným důkazům v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[23] Vyřešení výše uvedené otázky má totiž přímou návaznost na námitku pod písmenem b) v odstavci [20]. Žalobce vytýká žalované, že ta potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který usoudil, že žalobce nepodnikal, tím neplnil účel pobytu, a přesto podřadila toto žalobcovo pochybení pod ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ačkoli bylo namístě použít odkaz na ust. § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Tato námitka je totožná s jednou z odvolacích námitek a žalovaná se k ní vyjádřila na straně čtvrté a páté v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaná objasnila, že ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze aplikovat pouze v případech, ve kterých účastník řízení účel pobytu neplnil v době podání žádosti a neplní jej ani v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud by se s tímto vysvětlením ztotožnil, ovšem učinil by tak za situace, že by neměl pochybnosti o úplnosti zjištěného skutkového stavu a správnosti závěrů žalované ve směru vytýkaném a objasněném v bodech [21] a [22] tohoto odůvodnění.

[24] S námitkou uvedenou pod písmenem c), která se týkala přiměřenosti dopadu negativního rozhodnutí do osobní sféry žalobce, se správní orgány neopomněly vypořádat. Za situace, kdy krajský soud shledal z výše uvedených důvodů rozhodnutí nepřezkoumatelným, však není účelné rozebírat, zda-li tak správní orgány učinily způsobem dostatečným, neboť by připojené úvahy samotný výsledek přezkumného řízení již neovlivnily.

[25] O žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku podané žaloby dle ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. krajský soud nerozhodoval samostatným usnesením, neboť o žalobě jako takové rozhodl ve lhůtě co možná nejkratší.

[26] Z důvodů v tomto rozhodnutí popsaných krajský soud uzavřel, že žaloba byla důvodná, neboť rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), a proto rozhodnutí žalované včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které trpí stejnou vadou, zrušil a věc jim vrátil k dalšímu řízení (§§ 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s.). Důvody, které krajský soud ke zrušení rozhodnutí vedly, jsou objasněny v bodech [24] a [25] této části odůvodnění. Teprve po objasnění dosud sporných otázek (vliv souběhu zaměstnání a výkon činnosti osoby samostatně výdělečně činné na posouzení žádosti žalobce, otázka faktického výkonu činnosti osoby samostatně výdělečně činné, průběh této činnosti apod.) bude správní orgán schopen o žádosti žalobce rozhodnout s kompletní znalostí věci (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Pochopitelně ani tentokrát neopomene připojit své stanovisko ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

IV. Náklady řízení

[27] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve výsledku věci byl úspěšný žalobce. Krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku spojeného s podáním žaloby ve výši 3.000,- Kč, dále poplatku 1.000,-Kč za návrh na odkladný účinek podané žaloby a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

Z vyúčtování odměny učiněné advokátem vyplynulo, že zástupce žalobce provedl ve věci tři úkony po 3.100,-Kč: 1) příprava a převzetí zastoupení, 2) sepsání žaloby a 3) vyjádření ve věci samé (§ 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů („advokátní tarif“). K těmto úkonům náleží úhradu paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč ke každému z nich (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Výše takto stanovené odměny činí 10.200,-Kč. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, a proto mu náleželo navýšení odměny o 21% (§ 14 advokátního tarifu). Výše takto vypočtené odměny činí 12.342,-Kč. Odměna zástupce žalobce včetně soudního poplatku byla soudem stanovena částkou 16.342,-Kč.

Krajský soud uložil shora vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť se jedná o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. listopadu 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu